

Презъ нощта небето бѣше облачно. Свѣтул-
китѣ угаснаха въ дълбочината на градината, месе-
ца не можа да прогледне презъ тъмнитѣ облаци
съ златното си око, и само Татунъ видѣ, какъ ста-
рецътъ домъкна кошера въ градината. На три пж-
ти, доде се зазори, дѣдо Груйчо става отъ леглото,
на прѣсти излизаше и нарамваше кошера, да го за-
несе на мѣстото му въ хаджи Пжшовия пчелинъ.
На три пжти баба Груйка по риза, го настига при
вратнята, нахокваше го и се впускаше въ тъмнина-
та къмъ вира.

Когато сутринята сребърни капки роса забле-
стѣха по клонкитѣ на вишнитѣ, трима души почу-
каха на дѣдовата Груйчова вратня: кмета на Вър-
бовка — дѣдо Станю Косерътъ, поляка Христо По-
мака и хаджи Пжшо. Тѣ влѣзоха, упжтиха се пра-
во въ градината и найдоха кошера. Съ вързани
ржце отведоха дѣда Груйча въ общината.

Сега той лежи, горкия, въ тюрмето.

А. Каралийчевъ.

